

странство обаче на тѣзи земи, сж испъстрѣны съ славенскы названія на градищата, на планинитѣ, на рѣкытѣ, на езерата, и доказватъ кои сж были жителитѣ на онѣзи мѣста въ смутната на срѣднитѣ вѣкове епоха!» (17).

Ный ще свършимъ за този предмѣтъ съ раздѣленіето, което има днесъ нашето отечество въ географическо отношение. — Българія общо са дѣли на *сѣверна* и *южна*. Сѣверна българія са зве онѣзи частъ, която обѣема: цѣла *малка Скитія* или днешна *Добруджа*, и *долна мизія*; а южна българія държи: *Тракия* (ст. Романія), *Македонія* и частъ отъ *Албанія*. Въ литературно отношение, споредъ сжществующитѣ нинѣ двѣ нарѣчія — *вѣсточно* и *западно*, и цѣла българія са дѣли на *вѣсточна* и *западна*. — «Граничната линія между тия двѣ половини на отечеството ни, — бѣлѣжи періодическото списаніе отъ Браила, (18) започева отъ самый Дунавъ между Никополь и Рѣхово, минува прѣзъ Плевненско, Тетевенско, Златишко, Ихтиманско, Самоковско и отъ тамъ продължава се къмъ югъ по-край западнитѣ плеши на родопската планина, и стига до самитѣ заливи Кавалский и Орфанский на Бѣло (средиземно) море.»

§ 6. Първитѣ три появленія на Българитѣ край Дунава и нападеніята имъ на Имперіята (485—502).

Отъ 392 год. за Българитѣ са спомѣнува пактъ около 485 год., сир. когато изъ старитѣ си живѣлища въ азиатска Скитія (или Велика Българія), тѣ тръгнали на самъ да търсѣтъ по-плодоносна страна, и, подъ предводителството на двама воеводи *Влади-*

(17) Сравни §§ 19 и 20 въ исторіята частъ 1-ва, гл. III, стр. 73—82.

(18) Гл. кв. V и VI, отъ 1872 г., стр. 50.